

Barcelona 25-3-82

Volgut germà: Són les cinc menys vint minuts de la tarda. Acabo de sentirte parlar per Ràdio España. M'ha fet molta il·lusió sentir la teva veu. Ho has fet molt, molt bé. Parlas tant bé que és agradable sentirte, i tens un parlar castellà, que cap català parla com tu el castellà. Ha resultat molt bé. Jo he pogut escoltarte gràcies a que m'ha telefonat Antònia. Ella sempre té la ràdio posada i al sentir el teu nom i que parlaries durant el programa "Esta es su casa" m'ha telefonat ràpidament per a dir-ho.

Repeteixo la meva felicitació i t'envio uns retalls de diaris.

Aquest matí he rebut una carta teva del 14-3-82. Penso que gràcies als teus "chequeos" o controls les coses van bé; és clar que és un xic pesat, però et dona molta tranquil·litat.

Jo no conec a ningú dels familiars de Priscilla, però per lo que es veu, ella és la única que val de la família.

No saps lo difícil que és vendre Sta Teresa. Primer hi ha una gran crisis de tot i més de la construcció. Les noves lleis dels actuals polítics són demencials, doncs han posat una lleu per lo que no es poden alçar més les cases, i resulta que al c/Sta Teresa només queda a altura de dos pisos la meua i naturalment ningú vol comprarla doncs es compra per negociar-la i dos pisos no rendeixen.

Jo em limito molt de preu, però ni aixís. Volia ferme de ella un vitalici, però només fan vitalicis amb diners res de finques.

No et pensis que no tingui unes miques de ganes de venir, però com esteu molt ocupats vos faria un flac servei, fóra diferent si conegués l'anglès, doncs altrament sense torbarvos no puc fer res, ni mourem de casa i això seria pesat per vosaltres. Ademés tinc una temporadeta molt deprimida. Veurem si serà llarga.

Espero rebràs un altra carta doncs vareig enviarten dues.

Recorts afectuosos a Priscilla i per a tu una ben forta abraçada de la teva germana

[Signatura]